

Шта нам раде Британци?

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 22 јул 2011 14:22

Блиска историја нас је научила да добро запамтимо када наш председник разговара са Британцима и Америма. Наравно, не по добру већ по некој уцени, диктату или захтеву која се мора извршити. То није ништа ново, јер старија историја показује да је тога било и раније. Стога да се мало подсетимо:

Пре пет-шест година у београдској штампи објављено је неколико текстова са безброј чињеница о британским обавештајцима у Србији и њиховом деловању, чија делатност није нимало наивна. Додуше, ни повољна по Србију.

Велика Британија је сила која је своју спољну политику подредила својим империјалним интересима. При том није бирала средства. Наравно, да се у тој зони налазила и Србија.

Треба знати да Британци „раде“ на овим просторима готово више од век и по. По неким историчарима, кнез Милош Обреновић хтео је да отера првог британског посланика из Србије јер је својим делима роварио и стварао смутњу.

Британска политика према Србима крајем 19. века руководила се вишим циљевима, што је значило да им је Турска важнија. То се најбоље видело кроз решавање такозваног Источног питања. Британци су били против Србије на Берлинском конгресу 1878. године, док су Немци подржали настојања Србије да стекне независност.

На почетку 20. века Велика Британија је, после убиства краљевског пара Обреновић 1903. године, нагрдила Србију. Као да су се њихове династије мењале без крви!

У јеку Првог светског рата, Велика Британија је, заједно са Француском, 1915. у Лондону организовала тајну конференцију у покушају да приволи Италију да им се придружи

Шта нам раде Британци?

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 22 јул 2011 14:22

против Аустро-Угарске и Немачке. Италији су том приликом нудили делове Аустро-Угарске, тј. Источни Јадран и Далмацију. Србији су наговештавали могуће проширење до граница са том Италијом. Касније је таква Србија названа Велика Србија. Тај назив је толико озлоглашен да ће проћи још много воде Савом и Дунавом, а да се нећемо опрати од тога.

По сачуваним документима србијанских дипломата из времена боравка Београдске богословије у Енглеској после аустроугарско-бугарске окупације Краљевине Србије 1915-1918. године, види се да су енглеске (обавештајне) службе салетале поједине професоре. Тако се види да су ровариле односе јеромонаха Јосифа Цвијовића и Николаја Велимировића. Већ тада задобили су код професора Николаја симпатије и зналачки их у каснијим догађајима (зло)употребили. Није само Николај слушао Енглеze. Слушао их је и патријарх Гаврило Дожих. И то исказао последње недеље марта 1941. године! Британци су му се „одужили“ 1945. године, патријарх је дошао у Лондон ради крштења сина краља Петра II Карађорђевића, и протерали га после недељу дана. Патријархова виза важила је само толико!

Велика Британија имала је знатног удела у припремању јужнословенске државе проглашене 1. децембра 1918. године. Та држава била је брана од ширења бољшевичке светске револуције. У тој држави више су обраћали пажњу на Хрвате и Загреб него на Србе и Београд. То је кулминирало августа 1939. притиском на кнеза Павла Карађорђевића да створи Бановину Хрватску.

Британци су имали знатног удела у припремању војног пуча 26/27. марта 1941. Наиме, требало им је одвраћање Немаца од ратишта на западу и отварање другог фронта. Војни удар платили су фунтама које су дали политичким организацијама и појединцима. Немачка је напала Југославију, а Срби су рат платили стотинама хиљада живота.

Британци су, уз обилату помоћ својих сарадника у Југославији, интернирали бившег председника владе Милана Стојадиновића и кнеза Павла Карађорђевића како им не би реметили планове.

Југословенску краљевску владу, као и још неколико сличних из држава које су Немци покорили, дочекали су у Лондону. Тако су их лако контролисали. Ако би им неки краљ правио проблеме, онда би га лако смирили. Тако су југословенског краља Петра II Карађорђевића оженили и смирили. У међувремену, отказали су сваку помоћ генералу

Шта нам раде Британци?

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 22 јул 2011 14:22

Драгољубу Дражи Михаиловићу, а приклонили се маршалу Јосипу Брозу Титу. А Броза су помогли и када су приморали краља да 29. јануара 1945. пренесе своје краљевске прерогативе на намеснике (што се може тумачити и као абдикација).

Британци су своје гостопримство према протераним крунским главама касније добро искористили. Додуше, чекали су 50 година. Наиме, пре двадесетак година из Лондона су стизале препоруке да се у Тирану врати албански, у Румунију румунски, у Србију југословенски претеденти на угашене престоле. Бугарска је била изузетак, па је цар Симеон постао председник владе. (Треба се сетити да су припадници Демократске странке из Београда 1990. одлазили у Лондон, како би краљевићу Томиславу Карађорђевићу предложили да се кандидује за председника Србије).

По тврђењу хрватских историчара, Британци су планирали да, заједно са Совјетима, септембра 1944. године у Вршцу организују састанак Јосипа Броза, партизанског врховног команданта, Анте Павелића, усташког поглавника и Ивана Шубашића, председника југословенске краљевске владе. План, међутим, није успео јер није дошао Павелић!

Британски публицисти и новинари већ годинама тврде како су Англо-Американци 5. октобра 2000. извели државни удар и довели своје послушне квислинге. (Видети: Neil Clark, Belgrade Quisling, *The Guardian*, 14. mart 2003.) По свему судећи, послушници нису до краја одрадили планирани посао, па су у Београд из Вашингтона и Лондона стигли још неки специјалисти. Јавна је тајна да су различити стручњаци преплавили институције система Србије. Има индиција да су ови стручњаци саветници у врховима Министарства унутрашњих послова и Министарства војске.

О неким активностима Англоамериканаца од 1991. до 1999. године против Срба другом приликом.